

Prelatovo pismo (prosinao 2008.)

Nikada nemojmo učiniti od
dobara ovdje na zemlji naš cilj;
sve što možemo ovdje postići
treba nam pomoći prijeći put
koji nas vodi u nebo.

13.12.2008.

Najdraži moji: neka mi Isus čuva
moje kćeri i sinove!

Stigli smo do kraja Marijanske
godine, u Djelu, tijekom koje smo
zahvaljivali Bogu, po Gospinom
zagovoru, na 25 godina postojanja

Opusa Dei kao Osobne Prelature. Siguran sam, jer je Bog dobar, da smo svi narasli u ljubavi i pobožnosti prema našoj Majci, što nas nužno vodi do intimnijeg i osobnijeg dijaloga, ispunjenog s više ljubavi, sa njezinim Sinom, Isusom.

Sada, dok se pripremamo za blagdan Bezgrešnog začeća pred nama je nova prilika kako bi usadili još jače, u dubini duše, Marijansku pobožnost koja je obilježje Katolika i vrlo važno duhovno naslijeđe koje nam je ostavio naš Utemeljitelj. Znamo kako se Sv. Josemaría nikada nije sam uzimao za primjer. Jedini Uzor, običavao bi nam reći, je Isus Krist. Usprkos tome, nije mu bilo neugodno izjaviti: "**Jedino u čemu želim da me oponašate je ljubav prema našoj Gospi**". Toliko je bila velika njegova sinovska ljubav prema našoj Majci! Molimo se, po njegovom zagovoru, da tijekom ovih dana pripreme za veliki blagdan 8. prosinca, svatko od

nas neprekidno raste u pobožnosti prema Mariji te u apostolskom žaru. Ohrabrimo i ostale da, - po povjerljivijem razgovoru s našom Gospom, - mogu krenuti putem nutarnjeg života ili napredovati na tom putu.

Jučer je bio početak Došašća, razdoblja u liturgiji koje je posebno prikladno za njegovanje teološke nade. Ova krepost vodi nas težiti svom snagom, prema vječnoj sreći koju je Bog obećao onima koji ispunjavaju njegovu volju. Kao što je Papa napisao prije godinu dana: „ (...) **mi trebamo nade – manje ili veće – koje nas iz dana u dan drže na našem putu. Ali bez velike nade, koja mora nadvisiti sve drugo, one nisu dovoljne. Ta velika nada može biti samo Bog, koji obuhvaća cjelokupnu stvarnost i koji nam može ponuditi i dati ono što, sami svojim silama, ne možemo postići.**»[1]

Stoga započnimo ovo liturgijsko vrijeme učvršćujući želju da dođemo u nebo. Nikada nemojmo učiniti od dobara ovdje na zemlji naš cilj; sve što možemo ovdje postići treba nam pomoći prijeći put koji nas vodi u nebo. Krajnji cilj našega života je jedan jedini: posjedovati i radovati se u Bogu za svu vječnost. U tome nalazimo krajnji cilj kojeg trebamo nastojati postići dan za danom; i stoga trebamo staviti sve – apsolutno sve, bez zadržavanja ičega za sebe – u službu Kraljevstva Božjega.

Katekizam Katoličke Crkve sažima značenje ovih dana idućim riječima: "Slaveći svake Godine bogoslužje Došašća, Crkva proživljuje to iščekivanje Mesije: ulazeći u zajedništvo s dugom pripravom prvoga Spasiteljeva dolaska, vjernici pobuđuju žarku želju za njegovim drugim dolaskom.»^[2] Vrijeme priprave za Božić i njegovanja nade u dolazak Otkupitelja, što će se dogoditi

na koncu vremena, koji će suditi žive i mrtve i u potpunosti uspostaviti svoje Kraljevstvo «*da Bog bude sve u svemu.*»[3]

Prvi dio Došašća, sve do 16. prosinca centriran je oko konačnog dolaska našega Gospodina. Liturgija Misa, pogotovo nedjeljnih, stavlja pred nas, odlomke iz Staroga i Novoga Zavjeta usmjerenih tome da nas pripreme na taj susret. Nakon 17. prosinca, sadržaj liturgijskih tekstova se mijenja kako bi nas pripremilo na bliži duhovni dolazak Isusa na Božić. Ove dvije stvarnosti usko su povezane, te bi trebale usmjeravati našu molitvu tijekom prosinca. Koliko smo željni biti blizu Gospodina, već ovdje na Zemlji? Nastojimo li vidjeti njegovo Lice u svemu što činimo? Sprječava li nas uvjerenje da je On došao i da će doći, za sve, od toga da izgubimo mir?

Razmatranje *posljednjih stvari* – konačnih stvarnosti koje će se odviti na koncu vremena, i prije toga, na času smrti svakoga od nas – ne bi trebalo biti izvorom straha ili tjeskobe. Ništa nije dalje od same nakane Crkve koja pred nas stavlja ove istine. Baš suprotno, one trebaju probuditi svijest o osobnoj odgovornosti, kako bi konstantnije radili na našem osobnom posvećenju i apostolatu.

Prije par tjedana, uzimajući nauk svetoga Pavla o posljednjim stvarima, Benedikt XVI pozvao je Katolike na razmatranje tri velike istine naše vjere u vezi ove teme. Prva je: « (...) **sigurnost da je Isus uskrsnuo, s Ocem je i tako sa svima nama, zauvijek. I nitko nije jači od Krista. Zbog toga smo sigurni i slobodni od svakoga straha.**»[4]

Kako se možemo plašiti našeg Boga Oca koji nam je pokazao, tolikim

mnogim i jasnim dokazima, svoju ljubav sve do točke kada je poslao svoga Sina na svijet da nas spasi? Vjera u Uskrslog Krista je najbolji protuotrov protiv svakoga straha. Tako se odvijalo na početku naviještanja Evandjelja svijetom kojim je vladao fatalistički strah pred sudbinom. I danas se treba ojačati, u svijetu u kojem je ponašanje tolikih osoba potaknuto strahom od budućnosti ili neodgovorno proizlazi iz stava da se sve završava ovdje na zemlji. *«Gospodin mi je svjetlost i spasenje: koga da se bojim?»*(Ps27, 1).»Sveti Josemaría je sam sebe upitao ovo riječima psalmiste. I odgovorio je: ***«Nikoga! Nećemo se ničega niti ikoga bojati sve dok se na ovakav način odnosimo prema Bogu.»***[5] Stoga, ***"Dijete Božje ne boji se života niti se boji smrti jer je temelj njegova duhovnoga života osjećaj božanskoga sinovstva: Bog je moj Otac, misli***

***on, i Tvorac je svakoga dobra,
sama je dobrota (...).*»[6]**

„Na drugom mjestu, Papa nastavlja, produbljujući razloge Kršćanskog optimizma, je sigurnost da je Krist sa mnom, da je u Kristu budući svijet već započeo, što također daje sigurnost nadi. Budućnost nije tama u kojoj se nitko ne može orijentirati. Nije tako.»[7] Onomu koji vjeruje u Krista i živi u Kristu, budućnost je uvijek svijetla, ona je siguran put, jer nam je uskrsli Krist, Dobar Pastir, otvorio put vječnoga života te korača s nama, štiti nas i ohrabruje nas ljubavlju majke i oca. Svatko od nas može za sebe reći, jer je to prava istina, ove nadahnute riječi: *«Gospodin je pastir moj: ni u čem ja ne oskudijevam; na poljanama zelenim on mi daje odmora. Na vrutke me tihane vodi i krijepi dušu moju. Stazama pravim on me upravlja radi imena svojega. Pa da mi je i dolinom smrti proći, zla se ne bojim, jer si ti sa*

mnom. Tvoj štap i palica tvoja utjeha su meni.» [8]

Treća sigurnost koja hrabri Kršćane je ova: **«Sudac koji će se vratiti – u isto vrijeme kao Sudac i Spasitelj – nam je povjerio zadatak da živimo u ovom svijetu nasljeđujući njegov način življenja. On nam je povjerio svoje talente. Stoga, naše treće uvjerenje je: odgovornost pred Kristom za svijet, za našu braću te u isto vrijeme povjerenje u njegovo milosrđe. Ove oba dvije stvari su važne.»[9]**

Ovaj osjećaj odgovornosti je odgovor na Gospodinov savjet: „*negotiamini, dum venio*“,^[10] „*trgujte dok ne dođem*“ – riječi koje je sv. Josemaría često razmatrao, sigurni da je Bog uvijek kraj nas, i odgovorni jer znamo da nam je povjerio svoje naslijeđe. Trebamo dobro iskoristiti svoje vrijeme kako bi jednoga dana – milošću Božjom – pristigli do zasluge

vječne sreće. Razmotrimo iduće riječi svetoga Josemaríe: "***Kako li je žalostan takav život kad se ne poznaju nikakve druge brige do li utući vrijeme, tu vrijednost koja pripada Bogu! Nema isprike koja ovo može opravdati! (...) Kako je žalosno ne izvući korist i autentičan plod iz svih osobina, malobrojnih ili mnogih, koje je Bog dao da se može služiti ljudima i društvu! Kada Kršćanin 'ubija vrijeme' na zemlji, izlaže se opasnosti da utuče svoje Nebo: kada se zbog egoizma povlači, skriva te ostaje ravnodušan. Onaj koji ljubi Boga ne predaje samo ono što ima, što jest, u službu Kristu: nego se daje sâm.***"[11]

U svijetlu ovog poziva možemo se sami preispitati: Osjećam li odgovornost iskoristiti talente koji se mi povjereni kako bi urodili plodom – osobne kvalitete, poslove koje imam, mogućnosti koje iskrsnu

tijekom dana da učinim dobro – kako bi čvrsto uspostavio Kristovo Kraljevstvo u mojoj vlastitoj duši i u mome okruženju? Kako pomažem drugima da se ponašaju na isti način, mojim primjerom i mojim riječima? Činim li sve što je u mojoj mogućnosti kako bi omogućio da zakonodavstvo i društvo poštuju Božje zakone?

Drugi dio Došašća, kao što sam vas prethodno podsjetio, teži bolje nas pripremiti za Božić. Tijekom tih dana, sljedeći savjete našega Oca, možemo praviti društvo Gospi i Svetom Josipu na njihovom putu prema Betlehemu. Tijekom osobne molitve, i tijekom dana, budimo im jako blizu, pružajući im našu želju za služenjem, nastojeći iskupiti se za one koji tada – i sada – nisu htjeli prihvatiti Sina Božjega kada je došao na zemlju. To nije čista mašta, nego konkretan način izražavanja naše vjere u otajstvo Utjelovljenja.

Božić nam predstavlja izvanrednu školu; iskoristimo lekcije koje nam daje Isus. Kako je napisao sveti Josemaría, kontemplirajmo prirodnost njegova rođenja: **«Kao i svaki drugi čovjek , bio je u utrobi svoje Majke devet mjeseci, izvanrednom prirodnošću. Gospodin je jako dobro znao čovječanstvo vapi za Njim; zato je žudio da dođe na zemlju kako bi spasio sve ljude. Ali On se ne prenagluje i dolazi u svoj čas kao što i svaki drugi čovjek dolazi na svijet. »**[12]

Mi također možemo naučiti od Kristove jednostavnosti: **« Gospodin dolazi bez raskoši, ni od koga prepoznat. Na zemlji samo Marija i Josip sudjeluju u toj božanskoj pustolovini. a onda i pastiri, koje su anđeli obavijestili, te konačno mudraci s Istoka. Tako se odvio transcendentalni čin , kojim su se**

spojili nebo i zemlja, Bog i čovjek.»

[13]

Odlučno nasljeđujući Učitelja, možemo ujediniti ono božansko i ljudsko tijekom naše svakodnevnice. Dovoljno je ako se potrudimo postaviti Boga u središte naše aktivnosti, nastojeći ispunjavati naše dužnosti kako bi Mu dali slavu, i ispravljajući bilo koje druge motive koji to mogu otežati. U ovim danima pred Božić, nemojmo zaboraviti da Marija i Josip nastavljaju zvati duše, kao i onda na vratima kuća u Betlehemu. ***«Čvrsto sam siguran – potvrđuje sveti Josemaría - , da Isus i dalje traži nastaniti se, ali sada u našem srcu. Molimo da za oproštenje zbog naše vlastite sljepoće i nezahvalnosti. I molimo ga za milost da pred Njim nikada više ne zatvorimo vrata svojega srca.»*** ***[14]***

Idućih tjedana, liturgija nam,
odzvanjajući Kristove riječi,
preporuča bdjeti: *«Bdijte dakle jer ne
znate u koji dan Gospodin vaš
dolazi.»*[15] Kao što je Papa podsjetio
sve Kršćane: **«Isus koji je došao
među nas na Božić i vratit će se u
slavi na koncu vremena, ne umara
se neprekidno nas posjećivati u
svakodnevnim događajima. Moli
nas da budemo pažljivi kako bi
percipirali njegovu prisutnost,
njegov advent, i preporuča nam da
Ga čekamo bdijući (...).**
**Pripremimo se kako bi oživjeli s
vjerom otajstvo rođenja
Otkupitelja, što je ispunilo radošću
sav svemir.»** [16]

Prošli tjedan, imao sam mogućnost
provesti par dana u Pamploni, kako
bi bio uz vaše sestre i braću usred
izvanrednih okolnosti kroz koje su
prošli. Mogao sam vidjeti, još
jednom, duh kojeg je naš Otac ulio u
svaku i svakoga, također u one koji

rade na Sveučilištu «Navarra». Par tjedan nakon atentata kojeg su tamo pretrpjeli, duboki Kršćanski stav žena i muškaraca koji tamo rade, potaknuo me da dam slavu Bogu: jer se može rukama opipati kako je Opus Dei tu da širi mir i radost.

Ponavljam svoju molbu da se molite na moje nakane; na prvom mjestu, za Papu i njegove suradnike u vladanju Crkvom, za Biskupe i svećenike, za sve članove Božjega naroda te da apostolski rad svakoga pojedinoga od nas ne poznaje predaha. S Kristom, uz pomoć Gospe i svetoga Josipa, postanimo sve svima.

Ovaj mjesec je prepun obljetnica Djela. Ne mogu se zaustaviti komentirati svaku od njih jer bi predugo trajalo. Molim vas da više volite ovu **povijest Božjih milosrđa**, jer ih je Gospodin htio za svakoga pojedinoga od nas. Želim da se ne

pretvore u jednostavno prisjećanje,
nego da ih živimo.

Sa svom ljubavlju, blagoslivlja vas
vaš Otac

† Javier

[1] Benedikt XVI, Enciklika *Spe Salvi*,
30. studenog 2007., br. 31.

[2] *Katekizam Katoličke Crkve*, br.
524.

[3] *1Kor* 15,28.

[4] Benedikt XVI, Opća audijencija,
12. studenog 2008.

[5] Sv. Josemaría, *Prijatelji Božji*, br.
95.

[6] Sv. Josemaría, *Kovačnica*, br. 987.

[7] Benedikt XVI, Opća audijencija,
12. studenog 2008.

[8] *Psalms* 23,1-4.

[9] Benedikt XVI, Opća audijencija, 12. studenog 2008.

[10] *Lk* 19, 13.

[11] Sv. Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 46.

[12] Sv. Josemaría, *Susret s Kristom*, br.18.

[13] *Isto*. [14] *Isto*, br. 19.

[15] *Mt* 24, 42.

[16] Benedikt XVI, Propovijed uoči prve nedjelje Došašća, 2. prosinca 2007.